

har, vilde han derved have paaført Statskassen en større Udgift. Jeg tror nu, at Rigsdagen i denne Henseende hellere vilde have set en noget større Udgift, end at der skulde være Fare for, at der skete Skaar i dens Bevillingsmyndighed. Særligt har jeg nærmest bedet om Ordet, for at yttre mig om dette Spørgsmaal med Hensyn til de Udtalelser, der tidligere ere faldne fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther). Det er saa langt fra, at jeg ønsker at sætte nogen Splid mellem ham og andre ærede Medlemmer, nærmest det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), at jeg tværtimod gjerne, hvis det var mig muligt, vilde bidrage til at stifte Fred; thi jeg tror i Beskueligheden ikke, at der er nogen Uoverensstemmelse, naar man ser nøiere paa Sagen. Naar det ærede Medlem for Aarhus Amt 1ste Valgkreds har udtalt, at man ved denne Leilighed burde lade det politiske Moment træde noget mere i Baggrunden, kan jeg forsaavidt være enig med ham, som jeg mener, at det ved Behandlingen af dette Lovforslag, som er et finansielt Lovforslag, egentlig ikke er om det Politiske, det gjælder. Det er forsaavidt meget rigtigt, naar det ærede Medlem har betonet, at det er et økonomisk Spørgsmaal. Naar det kommer til Afstemning, gjælder det om, hvorvidt denne Post, som her fremtræder noget forunderlig for vore Dine, kun som et Beløb paa 2,500 Rbd., nemlig som en Rentenedsættelse, skal vedtages eller forkastes; og jeg tror, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds vil give mig fuldstændig Ret, naar jeg finder, at hans Rante egentlig er den, at betone, at der maa drages en skarp Grænse mellem Rigsdagens, her nærmest Folkethingets, bevilgende Myndighed paa den ene Side og Folkethingets Anklagemagt paa den anden Side. Jeg tror, at disse to Ting meget godt kunne holdes ude fra hinanden; jeg tror, at Folkethinget meget godt uden Hensyn til, om det vil gjøre Brug af sin Anklagemagt eller ei, kan vedtage eller forkaste denne Sum; det har egentlig ikke derved foregrebet det Mindste; thi Rigsretten vil ikke, saavidt jeg kan se, faae Noget at gjøre med det økonomiske Spørgsmaal. Jeg vilde anse det for urigtigt og aldeles uklogt, om Folkethinget, hvis det har i Sinde at reise Rigsretsanklage, hvad jeg ikke veed, vilde tillale til Erstatning; thi derved mener jeg, at Folkethinget vilde allermost undergrave sin Bevillingsmyndighed, idet det vilde spørge Rigsretten, om de Udgifter, som ere ffete, skulle bæres af den forrige Minister eller af Statskassen. I den Henseende mener jeg, at Rigsretten, som selvsjælgelig maa holde sig til Grundloven, vil sige: Det behøve I ikke at spørge os om; det staar jo tydelig at læse i Grundloven, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov. At Udgiften

ikke har Hjemmel i Finantsloven, er jo bekendt, og hvorvidt den vil faae Hjemmel ved en Tillægsbevillingslov, er Noget, som I selv maa afgjøre. Særligt mener jeg, at man paa det Stærkeste maa advare mod at gaa en saadan Vej, og derfor kan jeg heller ikke dele det ærede Medlems Frygt for, at Rigsretten i den Henseende skulde komme til et Skjøn, som var modsat Folkethingets, og at vi paa nogen Maade skulde udsætte os for en Udmygelse, vel at mærke, naar vi ikke gaa hen og spørge Rigsretten om Noget, som vi ikke skulle spørge Rigsretten om, fordi Afgjørelsen deraf er hos os selv. Naar der skulde være Tale om at reise Rigsretsanklage — et Spørgsmaal, som er fuldstændig aabent; thi der er hverken indenthings eller udenthings taget den ringeste Beslutning i saa Henseende — saa maa det naturligvis være med Hensyn til Straf og ikke med Hensyn til Erstatning. Med Hensyn til Erstatningen ligger jo Afgjørelsen her, og hvis dette Beløb bliver negtet, saa skylder den ærede foregaaende Minister saa og saa meget til Statskassen, og det maa være Regjeringens Sag at faae Beløbet ind; naturligvis kan Rigsdagen senere eftergive Gjælden mer eller mindre. Nei, hvis man vil gaa til Rigsretten, maatte man naturligvis spørge paa en anden Maade og reise en Diltale, fordi den forrige ærede Minister, da han var kommen til Erkjendelse af, at flere og større Overfridelser af det til en ny Theaterbygningens Opsøvelse bevilgede Beløb vilde blive uundgaaelige, saa ikke desto mindre har undladt at henvende sig til Rigsdagen, som dengang var samlet, med Begjæring om yderligere Bevilling. Det er egentlig Kjørnepunktet; man kunde maaste medtage flere Punkter eller stille det noget anderledes, f. Ex. anlage Ministeren, fordi han har fuldbudet Loven af 18de Juni 1870 paa en med dens Indhold ikke stemmende Maade, eller fordi han har foretaget eller tilladt Ændringer i de Bestemmelser, der laa til Grund for den bevilgede Sums Beregning, hvorved jeg blandt Andet tænker paa, hvad vi kunne læse i Anmærkningerne, at f. Ex. Murene ere gjorte høiere og sværere end nødvendigt, at Arkitekterne paa egen Haand have foretaget Forandringer i den oprindelige Plan, hvorfor Ministeren jo maa bære Ansvar for Rigsdagen. Det var altsaa det, jeg nærmest vilde betone, at jeg tror, at de ærede Medlemmer for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) og for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) meget godt kunne være enige i Hovedsagen, idet det i dette Dieblit gjælder at lægge Hovedvægten paa det økonomiske og lade det Politiske staa saa frit som muligt. Ikke desmindre kan det være rigtigt, naar vi komme nærmere ind paa det økonomiske Spørgsmaal, da at tage Hensyn til det politiske, som ligger bageved; det er et Spørgsmaal, om ikke Rigsdagen vilde staa med friere Hænder, naar den negtede denne Sum, end naar den strax be-